Ч 220 Неділя 1 (13) жовтня 1895. Рік V.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годиві по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданя і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї неванечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи краєві

(Обіжник Виділу краєвого з дня 2 жовтня 1895 в справі губленя мишей).

Виконуючи ухвалу Високого Сойму з дня 29 січня 1895 р. в справі губленя пільних мишей, Виділ краєвий за помочию кількамісячних досьвідів, переведених в робітни бактеріольоґічній проф. дра Шпільмана при співучасти Т. Соханевича, учителя ветеринариї, постарав ся о розсліджене всіх знаних доси в сьвіті средств, гублячих пільні миши.

Результатом тих досьвідів, роблених не лише в робітни, але і на більших просторах піль, навіщених мишами, есть признане першеньства тифовим заразинам Леффлера, котрі їх з всякою певностию вигублюють зовсім в часі 8—15 днів, не грозячи зовсім житю анї здоровлю людий і звірят.

Робітня проф. дра Шпільмана заняла ся на кошт краю продукциєю тих заразин на більші розміри, так, щоби в теперішній порі, найвідповіднїйший до губленя мишей, можна вдоволити евентуальним замовленя з цілого краю при цінї меншій о половину від тої, яку побирають заграничні робітні бактеріольоґічні. (Порция заразин на 1 морґ, навіщений середно тою язвою, стоїть в місци у Львові без опакованя 25 кр., при сильнім розмноженю мишей два рази стілько).

Маючи в той спосіб забезпечене дешеве а певне средство до губленя мишей, взиває Виділ краєвий Виділи повітові, щоби безпроволочно повідомили всї громади і обшари двірскі в повіті, дїткнені мишачою язвою, що Виділ краєвий по мисли ухвали Вис. Сойму буде удїлювати потрібну скількість заразин на миши обшарам двірским по власній цїні продукциї, а громадам збірно населяньскі ґрунти безплатно, о скілько лише бактеріольоґічна робітня буде в силї з продукциєю тих заразин упорати ся і доки вистане кредит, признаний на тую цїль.

Зголошеня по заразини зарівно для обшарів двірских як і для громад з потвердженем зі сторони Виділу повітового щодо дійстної потреби належить пересилати до Виділу краєвого.

До кождої пересилки заразин буде Виділ краєвий долучувати поучене о способі ужитя. Кошти пересилки заразин, закупна хлїба для примани і розложеня тої примани на полях, мають покривати інтересовані.

До громад, навіщених дуже сильно мишачою язвою, буде Виділ краєвий після свого признаня делеґувати ветеринаря краєвого на кошти Виділу краєвого до фахового покермованя ратунковою акциєю.

Виділ краєвий не сумнїває ся, що Виділи повітові зволять заняти ся як найстараннїйше так важною для нашого краю акциєю ратунковою, дораджуючи людности, щоби ужила средства, доставленого Виділом краєвим і буде наглядати над тим, щоби в кождій громадї завсїгди рівночасно на всїх полях, занятих мишами, предпринято гублене мишей.

Справа виданя розпорядженя що-до примусового губленя польних мишей, обговорює ся тепер між Виділом краєвим а Намістництвом і буде небавом управильнена.

З руских товариств.

В першій половинї вересня с. р. відбули ся в Самборі загальні збори „товариства для виробу риз церковних“ при значній участи членів.

Засїдане збору відкрив заступник голови о. Л. Щавиньский привітною бесїдою і запросив на секретарів оо. В. Скобельского і А. Чайковского. Наради зачались після означеної проґрами справозданями совіта, дирекциї і комисиї контрольної.

Обширним і предмет вповнї вичерпуючим було справоздане дирекциї, зложене директором о. Ріпецким. З него пізнали присутні цїлу акцию товариства, цїле его ведене, его стан, его успіхи і види на будучність.

Біляне за адмінїстр. рік 1894/5 показують слїдуючі цифри:

Активи.

Готівка	849·66	зр.
товар	13127·88	„
дебітори	4500·—	„
устройство	130·15	„
Разом	18607·69	зр.

Пасиви:

Уділи	3005·—	зр.
фонд резервовий	587·48	„
кредитори	12725·51	„
невиплачені дівіденди	148·84	„
залеглі податки і другі належитости	500·—	„
чистий зиск	1640·86	„
Разом	18607.69	зр.

Обрахунок зисків і страт:

---

12)

Набір пальмового олїю.

(З польского. — Гайоти).

(Дальше).

Дон Естебан сидячи на скрини, з рукою лежачою в зимних як лїд долонях сина, не спускав їх з ока. Хвилями его уста порушали ся немов би від тихої молитви. Поза тим мовчали оба.

Понад їх головами вітер вже не шалїв, лише в відступах прилїтав від гір уриваним, жалібним посвистом, немов би викидаючи рештки віддиху з задиханої на смерть груди і тоді галузє гущавини за шопою ударяло з дзенькотом о ей цинковий дах, а полумінь в кітликах то погасала то здіймала ся до гори.

Не минули дві години а всї дна були готові, як тї що повинимано так і тоті, що лишили ся в подах бочок. Справнї кубаньскі сверлики окружили їх подвійним вінцем дїрок, на цаль віддалених від краю в той спосіб, щоби вистаючі з понад дна кінцї клепок робили їх майже невидимими. — Крім того в кількох місцях коло обручів провірчено дїри, повилуплювано ніби припадком шпари поміж клепками улекшуючи, о скілько лише осторожність дозваляла, приступ воздухови.

Скінчивши роботу, ті люди, все мовчки обтріпали трїски з одїня, замели їх обережно в найтемнїйший кут, і ще зі сверликами в руках, станули знов громадкою, кидаючи на себе знов ті самі вижидаючі, непевні погляди.

— Ще їх нема — відозвав ся котрийсь.— Щож тепер робити!

Дон Естебан встав скоро зі скринї.

— Ждати! — сказав коротко.

Мануіл Корезма приступив до него.

— А як не прийдуть цїлком? — спитав понуро.

— Так; як не прийдуть цїлком? — повторило живо кілька голосів.

Дон Естебан повів по них дивним поглядом. Була в нїм велика повага і якесь милосердиє, майже згірдне і глубокий жаль.

— Братя! — сказав з повагою. — До дня ще далеко. Ніч чорна як пекло і дощ ллє. Нїхто нас тут не сполошить.... Подумайте! они там може послїдних сил добувають, борють ся зі смертию, щоби з нами получити ся. Певне анї припускають, щоби нам було так пильно вирвати ся надїї їх побачити.... Ждім, кажу!

— Отче! — шепнув дон Рафаіл благально. — А як тота проволока буде згубою? Там суть лише два житя — тут їх тринайцять, а між ними твоє, отче, твоє!

Стиснув судорожно его руки в долонях, що з зимних зробили ся як грань горячі.

— Мій сину — відповів дон Естебан, увільняючи ся лагідно з его обіймів. — Повторю тобі то, що вчера сказав я Ґаінци, що пожертвоване, котре нїчого не спасає і знає о тім, есть дурацтвом і гордостию. Будь спокійний! Як прийде та послїдна хвиля, котру продовжати було би божевільностию і злочином в нашім положеню, сам перший дам знак, щоби кінчити дїло. Ви чотири — обернув ся до тих, котрі не мали бляшанок і клунків — як скінчите з нами, лишите ся тут — правда? ждучи на них, доки лише вдасть ся на що ждати. Не встид уступити зі становиска, коли до того примушує конечність, але ганьба уступати перед часом. Наш час, братя, ще не минув і болить мене то, — додав з якимсь сумним звуком в голосї — що ви хотїли его скоротити.

Кубанцї поспускали голови, Ґуан приступив до кітликів і дмухнув на полумінь.

— Можемо ждати по темки — сказав — потім могло би не стати сьвітла до роботи.

Нїхто ему не відповів. Поселенцї посїдали рядом на земли, опираючи голови, кождий о иншу бочку, як би їх тим способом брали в своє посїдане.

Дон Естебанови так серце било ся, що аж в грудях его болїло. Всї его мисли, всї чувства бігли на стрічу тих двох запізнених, котрих появу був би охотно приспішив муками власного тїла. — Они були би для него лекші, як ті душевні муки, що ратунок може бути непевний, що в тім ланцусї ближних есть, з котрими злучив нерозривно свою долю, може не стати двох звен.

Страти:

Адміністрация	1764·16	зр.
проценти	210·32	„
рабати	303·81	„
відпис на товарі і довжниках .	1664·33	„
відпис з устройства . . .	14·46	„
чистий зиск	1640·86	„
Разом .	5597·94	зр.

Зиски:

Зиск з продажи виробів . .	5597·94	зр.

Оборот касовий: Прихід: 29.212 зр. — кр. Розхід: 28·362 зр. 34 кр. Сальдо: 849 зр. 66 кр. Оборот 57.574 зр. 34 кр.

Кошти адміністрациї за рік 1894/5.

Марки презентацийні для совіта, дирекциї і комісиї контрольної за р. 1893/4 . .	317·—	зр.
Платня за діловодство . .	600·—	„
Ремунерация	46·—	„
Льокаль і услуга . . .	218·—	„
Сьвітло і опал	44·05	„
Друки	137·33	„
Анонси	101·99	„
Нотар і стемплї . . .	13·05	„
Порта і телеґрами . . .	157·23	„
Подорожи	15·43	„
Направа мобілїй . . .	37·60	„
Дрібні видатки	76·48	„
Разом .	1764·16	зр.

Продано товару за 25.000 зр.

Відповідно до поступінного розвою товариства, приносило оно в минувшім роцї що-раз більші користи. Дирекция, набираючи більшого досьвіду в виборі і закупнї товарів, старалась усильно о то, щоби виробу цїлковито відповідали вимогам обряду, церков і поодиноких осіб. Добір материй був в тім роцї вже богато лучший і богатший, викінчене при більшій рутинї робітниць цїлковито вдоволяюче, ціни низькі. В робітни товариства трудило ся постійно 8 осіб, вдів і сиріт по сьвящениках, а за роботи їх виплачено звиж 1600 зр. Половивши тоту виплачену за роботи суму побіч суми 800 зр., яка припаде того року на запомоги для вдів і сиріт, показує ся, що товариство вже в другім роцї свого істнованя принесло богаті плоди і що дїяльність его дійстно жива і добродійна. Одного лише не достає товариству до ще успішнїйшого розвитку, а то — уділів. З кінцем другого року адміністрацийного числить товариство всего 187 членів, а повинно би їх мати 3000, бо тільки духовеньства руского в Галичинї.

Зібрані приняли справоздане дирекциї одушевлено до відомости, а коли комісия контрольна заявила, що в маґазинї і в книговодстві як найточнїйший порядок, збір одобрив і затвердив білянс, висказавши дирекциї своє вдоволене і похвалу.

Чистий зиск в сумі 1640 зр. розділено згідно з постановою статута так, що на фонд резервовий припало 164 зр., на дівіденди від уділів 820 зр., а решта в сумі 656 зр. на запомоги для вдів і сиріт сьвященичих. До тої запомогової суми прилучено також дівіденди не підняті за перший адмін. рік в сумі 140 зр.

Відтак ухвалено змінити деякі параґрафи статутів і делеґовано для помочи дирекциї члена совіта о. Гмитрика.

З внесень найважнїйше було внесене дирекциї, підперте письменним внесенєм дра Корн. Чайковского в справі заснованя „притулку для найбіднїйших вдів і сиріт сьвященичих. По переведеній дискусиї запала така ухвала: „Збори поручають совітови і дирекциї підняти як найенерґічнїйшу акцию в дїлї основаня приюта для вдів і сиріт сьвященичих при товаристві для виробу і торговлї риз церковних в Самборі. В тїй цїли уповномочняє ся совіт і дирекцию кооптувати нових членів до тої анкети“.

На тім скінчено збори, а зібрані винесли тото пересьвідчене, що справи товариства ведуть ся дуже добре і оно поступає бистро наперед.

Перегляд полїтичний.

Епископ Штросмаєр оправдав ся письменно перед баном Хорватиї, що з причини проклонного віку і недуги не буде міг лично взяти участи в торжествах в честь Є. Вел. Цїсаря в часї гостини Монарха в Загребі.

Секретарі амбасадорів обіцяли всім Вірменам, що схоронили ся до церков, цїлковиту безпечність, з виїмкою лише тих, котрі стоять під закидом, що допустили ся карідостойних діл. З причини того застереженя місия секретарів в церкві на Пера не удала ся, натомість повела ся в церкві на передмістю Кумкапу. Єсть надїя, що вскорі удасть ся опорожнити всї церкви.

Новинки.

Львів дня 12 жовтня 1895

— **Є. Е. новий Намістник Галичини,** князь Евстахій Санґушко, родив ся 1842 р. в Тарнові. Рід Санґушків — литовско-руский. По мужескій лінїї Санґушки походять від великого князя литовского, Ґедимина, що помер 1341 р. Тому, що литовскі князї поріднились з Рюриковичами, то Санґушки належать також до роду Рюриковичів. Мати теперішного Намістника княгиня Ізабеля, походила з родини кн. Любомирских. Кн. Евстахійз Санґушко, послїдний потомок свого роду, оженив ся торік з ґрафинею Замойскою.

— **На телеґраму** вислану до Є. Е. п. Намістника кн. Евст. Санґушка кількадесятьма послами соймовими надіслав Є. Екселенция таку телеґрафічну відповідь: „Пересилаю всім Панам підписаним на телеґрамі сердечну подяку. Числю на їх підпору як і на підпору всїх людий підписаних в краю. Без тої підпори не мігби я сповнити з пожитком для суспільности тяжкої задачі, котрої приняв ся.

— **З Унїверситетів.** При передвчерашнім отвореню року шкільного в унїверситетї львівскім здавав ректор др. Бальцер також справу із стану унїверситету в попереднім роцї. Отож число слухачів на видїлї богословскім, правничім і фільософічнім виносило 1371, а на видїлї лїкарскім 84. В прирівнаню до числа позаторічного, піднесла ся фреквенция загалом о 200 слухачів. — В Кракові отворено рік шкільний дня 9 с. м. З промови проректора дра Бровича винимаємо отсї числа: Професорів і доцентів було в 1895 р. шк. 97, а разом з асистентами і учителями 141. З того числа умерли проф. Мар. Баранецкий, Лук. Ридель і Йос. Еттінґер. Число слухателів на всїх видїлах виносило в півроцї зимовім 1304, в лїтнім 1230. З них побирало стипендиї в півроку зимовім 158 в загальній сумі 16.600 зр., в півроцї лїтнім 186 в загальній сумі 19.000. Промоций було 132; з них випало на видїл богословский 1, на правничий 49, лїкарский 81, фільософічний 1.—

Так минула година довга як цїла ніч. Всї сидїли неповорушимо як стовпи.

Дон Естебан знав тих людий дуже добре; знав їх вдачу вибухаючу лявою одушевленя і пристрасти і нагле зміняючу ся в ґраніт постановленя або опору. — Знав, що доки їм не дасть знаку, будуть тепер так сидїти хоч би до дня, хоч би до приходу Нубії і цлових стражників з самим дон Бернардом Олїварезом на чолї. Чув себе повним паном положеня і та сьвідомість і та страшна відвічальність пригнїтали его.

— Піди, Чіто — відозвав ся — піди, виглянь ще раз на беріг.

Чіто встав послушний і зник в темнотї.

— Не чути і не видати нїчого — сказав вертаючи по кількох хвилях.

Тамтї анї не порушили ся. Минуло знов чверть години. Тодї дон Естебан встав, перехрестив ся торжественно і вже отвирав уста, коли на долинї від моря дав ся чути тріск ломаного галузя і тупіт скорих кроків по розмоклій земли.

Чіто звернув неспокійний погляд в ту сторону.

Кількадесять кроків під ними, серед набережних корчів миготїло слабе сьвітло.

Чіто наляканий подав ся взад.

— Якісь люди ідуть берегом — шепнув.— Боже! Друть ся під гору.... Ідуть просто туди.... Ми пропали.

Мимохіть втиснула ся цїла громадка в кут і там притиснені до стіни, запираючи дух в грудях, ждали. — Кроки наближали ся що раз виразнїйше. Двох людий вдирало ся з трудом по стрімкім, густо зарослім березї, чути було їх тяжкий віддих.... Нагле — стануди.

Укриті в кутї шопи Кубанцї увидїли, як сьвітло піднесло ся в гору і рівночасно до їх уший долетів придавлений, протяжний свист.

— Боже великий, слава Тобі! — крикнув дон Естебан, стискаючи судорожно рамя сина. — То Нунез і Самора.

Ґуан підбіг до кітликів; бухнула полумінь. При тім блеску побачено двох людий, що входили вже під шопу. На страшнім і фантастичнім поли зливи, величезних немов пташинї крила баканових листів і тих чорних, виючих як стадо голодних вовків филь морских, з котрих они вийшли, виглядали они самі ще страшнїйше і фантастичнїйше. Одїж була на них подерта і буквально облїплена болотом та липким чорним намулом; отвертими устами хапали жадно воздух, ніздря їх розширювали ся і корчили нагле і їх лиця покалїченї, облиті потом і водою, повні плям крови і болота, виглядали як в передсмертній муцї.

Висший з них, немолодий вже мурин, мав обвязане чоло закровавленим кусником фланелевого рукава, котрого кусні висїли ще на рамени спадаючи на голе тїло.

Его товариш майже зеленковато блїдий, з дуже чорною густою бородою і таким самим волосєм на головї ледве держав ся на ногах. Очевидячки був вже пересьвідчений, що прибуде за пізно, бо увидївши сьвітло і вибігаючу до себе громадку людий, захитав ся, прикладаючи руку до серця.

— Приятелї! — кликнув з вибухом безмежної радости і зачудованя та упав на руки дон Естебана.

Кинули ся до него з помочию, а тимчасом над его головою міняли ся безладні питаня і уривані відповіди з уст мурина з перевязаним чолом.

— На Бога! Ви звідки?

— Ми гадали, що то чужі.

— Що тобі Самора? Ти скалїчений!

— Торнадо затопив нам човно — говорив Самора задиханий. — Ми ледве з житєм спасли ся. Ах, Мати Божа! Яка то ніч.... Викинуло нас коло фільварку Лявреана....

— І ви звідтам ішли пішки?

— Пішки, де було можна.... Де не можна було ішли у воду.... Богу дякувати, пан Нунез пливає як риба, а й менї море не новина.

Кубанцї зачудовали ся.... Західний беріг острова, від місця, о котрім згадував Самора, аж до пристани, був майже не до переходу. По більшій части стрімкий, тут і там простовисний, порослий від первовіку густими корчами, що всували ся аж до води, поперериваний густо глубокими стругами представляв перепони, які хиба остаточна розпука могла перемочи.

— То була буря! — оповідав дальше Самора. — Дерева валили ся довкола нас як трави під косею. Мене ось ударив якийсь конар в чоло і трохи не забив.... Ми ішли тростиною, як поміж різки. Оббила нас до крови. Але то нїчого.... Боже праведний! Ми вже не надіяли ся наспіти.... Нехайже вас Господь нагородить, дон Естебан і вас приятелї, що ви до того часу на нас ждали.

— Нехай вам Бог заплатить! — сказав і собі слабим голосом дон Бернардо Нунез, що вже прийшов до себе.

— Тамтї повідвертали голови. Якось було їм ніяково приймати ті подяки....

— Але якже то буде? кликнув неспокійно дон Естебан. — Не можете лишити ся в тім болотї. То смерть. Мусите переодїти ся.

— Всьо пішло на дно з човном — від-

Стан бібліотеки з кінцем грудня 1894 р. був такий: 224.744 діл в 300.029 томах, 1.731 атлясів і мап, 7.730 образів, 3.222 нот, 5 321 рукописий в 6.705 томах, 9 483 монет і медалів, 267 грамот. По справозданю проректора забрав голос ректор др. Стан. Смолька і по привітній промові виголосив відчит про „Унію городельску“.

— **Перший виклад доцента дра Ал. Колеси** з обсягу літератури україньско-рускої віку XVIII-го відбуде ся в понеділок дня 14 с. м. о годині 3-ій з полудня в IX-ій сали університету.

— **„Руске Касино“ в Стрию** устроює дня 20 с. м. в сали під „Чорним Орлом“ вечерок з танцями. Стрій вовняний; вступ від особи 1 зр. Комітет запрошує місцеву і доохрестну публику до численної участи в вечерку, а зі своєї сторони старає ся усильно, щоби забава випала як найлїпше. Хто не одержав би запросин, може зголосити ся по них до комітету вечеркового при „Рускім Касинї“ в Стрию.

— **Зі Станїславова** пишуть: Дня 5 жовтня тутешна читальня зелїзників урядила аматорске представлене в салї Седельмаєра, з котрого половину чистого доходу призначено в користь будови руско-народного театру у Львові. Представлено „Верховинцїв“ в рускім язицї. Зваживши, що штука ся як на аматорів зовсїм вдоволяла публику, належить ся признане п. Мециковн, презесови читальнї, і его видїлови, що частину доходу призначили на будову руского театру. — В катедральній парохії в Станїславові прибули ще з вереснем дві нові школи: одна в Княгининї Гірцї, з друга Княгининї селї. Обі школи значно віддалені, три чверти години ходу, від мешканя парохіяльного духовеньства, котрого сили не вистають, аби вдоволити потребі науки религії як в тих школах, так і в школї промисловій і доповняючій в Станїславові. Вправдї віднесено ся до властий з просьбою о утворене четвертого сотрудництва, але рішене доси ще не прийшло. Школа в Княгининї-Гірцї вже вимурована, а в Княгининї селї тїснить ся три кляси в двох комнатах наинятого дому. Під школу закуплено вже там ґрунт за 4000 зр. і почнуть єї будовати з весною.

— **З Тернополя** пишуть, що в недїлю відбуло ся там аматорске представлене виведене виключно силами передміщан на дохід будови власного дому для читальнї. Відограно Ячичка „Вихованець“. З граючих зібрали найбільше оплесків Павло Чубатий за ролю свата, дальше Іван Джус за ролю Семена і знаменитий спів своїх куплетів, вкінци п-а Ант. Чубата, п-а Мария Чубата, пп. Казим. Карась і Кучерский. Публики зібрало ся дуже богато, бо до 600 осіб. По представленю відбули ся вечерницї з танцями. Дохід був значний.

— **Холєра.** Дня 10 жовтня с. р. умерла на холеру в Струсові, теребовельского повіта, одна особа; в инших місцевостях навіщених пошестию не було нїякої зміни.

— **Нова сільска крамниця** отворена з днем 10 с. м. в Заболотцях брідского повіта. Заложило єї місцеве церковне братство, а на початок спроваджено краму за 250 зр. Крамниця уміщена в домі коло церкви, де давнїйше мешкав сотрудник і де находить ся громадска канцелярия. Щасть Боже!

— **Ворожка.** Великої слави нажила між темними людьми одна селянка в Янові коло Теребовлї. Она ворожить о всїм, о що єї хто спитає, а темні люди їздять до неї від Чорткова, Теребовлї, Скалата і з инших сторін та марно гріш викидають і дають себе туманити.

— **Податок на шнурівки.** На засїданю париcкої академії медичної відчитано проект проф. Кляверіого, щоби з причин гиґієнїчних оподаткувати шнурівки так, як горївку або тютюн. Ношене шнурівок шкіднїйше здоровлю як горївка або тютюн, бо стискає жолудок і печїнку, а то здержує правильний розвиток фізичний у всїх женщин. Всї учені застанавляли ся поважно над впровадженем тої для людского здоровля дуже користної новости, т. е. податку на шнурівки.

— **Старець 138 лїтний.** В однім шпитали петербурґскім живе старець 138-лїтний, називає ся Іван Кузьмин. Виглядає значно молодше; говорить добре, видить і чує. Уродив ся 1757 р. кріпаком ґр. Шереметева. Коли мав 85 лїт, вислано его за опір против одного з ґр. Шереметевих на 10 лїт на Сибір, де однако перебув аж до недавна. В р. 1894 з туги за родиною постарав ся о пашпорт і вернув до Москви; а коли не застав вже нїкого з своїх, удав ся до Петербурга, де знайшов захист в шпитали. Кузьмин памятає докладно прилучене Криму до Росиї і війни Наполеоньскї. Отець его умер маючи 141 лїт.

— **Звертаємо увагу родичів** на оповіщене заряду інститута СС. Василиянок у Львові.

— **Померли:** Агрипина з Угриновских Андруховичева, жена пароха в Остапю, дня 2 с. м.

повів Самора. — І наші клунки і пожива і вода... Отсе уратував я, бо мав перевішене через плече.

Ще не скінчив, а вже Чіто і другий з тих, що лишили ся, стягали з себе одїж і в млї ока замінили єї на погане лахмотє Самори і Нунеза... За той час Гуан Гернандез виглядів між річами в шопі дві пусті, позагинані бляшанки, поналивав в них води з кождої бар'ки, а кождий з свого клунка добув по парі печених плянтанів та по однїй шульцї вареної кукурузи. Коли то стало ся дон, Бернардо Нунез і Самара були так само як инші засмотрені на дорогу.

— А тепер, братя, подаймо собі руки, послїдний раз на тій земли прогнаня — сказав дон Естебан. — За Божою помочию побачимо ся вже яко вільні люди.

Настала коротка але повна торжественного настрою сцена.

Поселенцї, дрожачи зі зворушеня, брали ся взаємно в рамена, цїлуючи ся в оба лиця, як колись цїлували ся перші християни ідучи на мученичу смерть, по котрій мали їм відчинити ся ворота раю...

Їх також ждала про око смерть в чорних нутрах бочок, в чорних челюстях корабельного кадовба, щоби по нїй заблиснув рай свободи...

— Нехай живе Куба! Нехай живе свобода! — повтаряли собі з розрадованими лицями.

(Дальше буде)

Телеграми.

Відень 12 жовтня. Перше засїданє Палати панів скликане на 22 жовтня.

Льондон 12 жовтня. З причини грізного положеня в Константинополи полишить ся анґлїйска фльота Середземного моря при острові Лїмно.

Рим 12 жовтня. Ґенерал Баратієрі стоїть з своїми войсками напротив войск Манґаші. Сими днями прийде до битви.

Оповіщене.

Важне для родичів. З днем 1-ого падолиста с. р. отвирає заряд інститута дївочого СС. Василиянок у Львові курс доповняючий для панночок, котрі шкільну науку окінчили, або котрі раді би свої відомости доповнити. Курс триває від 1 падолиста с. р. до 1 цвітня 1896 р., значить ся 5 місяців і обіймає слїдуючі предмети: 1) Наука религії 2 години тиждневно — удїляти буде о. Е. Гузар. 2) Наука рускої лїтератури і історії 4 години тиждневно — удїляти буде о. О. Лепкий. 3) Наука крою і робіт ручних 12 годин тиждневно — удїляти буде п. Клосевичева. 4) Наука гри на фортепянї 3 години тиждневно — удїляти буде п. Вол. Чарниківна. 5) Наука співу хорального 2 години тиждневно — удїляти буде о. Е. Гузар. 6. Наука танцїв 3 години тиждневно — удїляти буде п. Штеґель. 7) Конверзация в язицї нїмецкім і наука тогож язика 7 годин тиждневно — удїляти буде п. Лежаньска. — Крім того зверне заряд особлившу увагу на религійно-моральне поведене і ввічливе уложене панночок. — Условія приняти панночок будуть слїдуючі: а) За удержане (харч, сьвітло, паливо, услуга) 20 зр. місячно; б) за пране 1 зр. місячно; в) за науку крою 4 зр. місячно; г) за науку игри на фортепянї 5 зр. місячно; д) за науку танцїв 10 зр. за цїлий сезон. Зголошення о приняте під адресою: Заряд інститута дївочого СС. Василиянок у Львові ул. Зибликевича ч. 24 найдальше до 30 с. м.

Львів дня 12 жовтня 1895.

Від заряду інститута дївочого СС. Василиянок.

Відозва.

День 7 с. м. став ся для Вишатич днем великого смутку і правдивого горя. З полудня о 3-ій годинї займилась на однім кінци села селяньска стодола а при сильнім і безперестаннім вітрі спинив ся огонь доперва на другім кінци села, затриманий Сяном. В 3 годинах цїле село обернув той страшний елемент велике і красне село в сам попіл; а підписаний новий парох спроваджуючи ся власне в той день до Вишатич, застав вже з них самі дотлїваючі згарища. Згоріло звиж 200 нумерів, а всїх разом будинків около 500. Весь збір збіжа і паші знищив огонь, і около 1100 душ осталось без хлїба і без даху під саму зиму. Цїлий двір з мешканем і з будинками економічними згорів також дла. Божому провидїню сподобалось однак заощадити оба приходства, оба Доми Божі, школи і невелике число господарів. Шкода вся, рахуючи і двір, обчислена в приближеню до пів мілїона. Акция ратункова розпочалась; завязав ся комітет а до проводу упрошений п. Країньский, тутешний дїдич.

Нещастє, яке навістило моїх нових парохіян, не дасть ся нї оповісти, нї описати; треба видїти на власні очи. Я бачив посторонних гостий, що прибувши будь з уряду будь з власної охоти оглянути везич катастрофи закривали собі очи; а відкривши обтирали слези. Найбільший клопіт в тім, що наближає ся зима, а бідні погорільцї не будуть мати де схоронитись перед дощем і зимном, перед снїгом і морозом.... Вже тепер бідні дїти, окіпчені і очорнені від диму і попелу, блукають ся по дорогах і городах, і питають ся взаїмно: де наша хата? Тож обовязком моїм єсть віднестись з просьбою до всїх добрих людий о ласкаву і скору поміч в грошах, в натураліях, в дереві, соломі; а предовсїм упрашаю Всч. оо. собратий о зарядженє складок по церквах в найблизшу недїлю а Всевишний нагородить стократно.

В Вишатичах (п. Журавиця коло Перемишля) дня 9 жовтня 1895. *Ант. Захаріясевич* парох, в імени комітету ратункового.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї Б. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.